Sayı : 6
Fiyatı : 100 Kr.
Çarşamba günleri çıkar
Adres: P.K. 68
ZONGULDAK

İŞÇİ DAVASI

«İşçilerin kendileri, aydınlar için yazılmış olan herşeyi okumak ve daha çok okumak istemektedirler ve işçilere fabrika şartları hakkında birkaç söz söylemenin, herkesçe bilinen şeyleri tekrarlayıp durmanın yeterli olduğuna inananlar sadece birkaç (zavallı) aydınlardır.»

HAFTALIK EKONOMİ VE POLİTİKA GAZETESİ

YENİ ZAMLAR GELİYOR

- Şeker, Yağ, Buğday, Mısır Gibi Bir Kısım Gıda Maddelerinin Dış Piyasadaki Fiatları Hızla Yükseldi
- Sermayedarlar Dış Piyasada Fiyatı Yükselen Malları Yurt İçinde Satmıyor
- Fiyatı Yükselen Malların Dış Pazarlara Kaçırılıp Satılması Nedeniyle Bu Malar Ülke İçindeki Talebi Karşılayamaz Hale Geldi

Yorum

KARABORSA HANGİ MALLARDA NEDEN VAR ÖNLENMESİ NASIL MÜMKÜN OLUR

Sigarada, çayda, yağda, şekerde vs.. hergün yeni bir karaborsa olayıyla karşılaşıyoruz.

Akla gelen ilk soru, neden diğer mallarda değil de özellikle bu mallarda karaborsa olduğudur.

Bildiğimiz gibi, bu malların ana maddeleri (tütün ve çay yaprağı, şeker pancarı, ay çiçeği, buğday, vs..) ülkemizde «Devlet Destekleme alımlarına tâbidir. [Yani devlet, bu gibi malları üreten tarım işletmelerinin malları hangi fiyattan satacağını; daha doğrusu, alıcıların bu mallar için ödeyeceği asgari fiyatı (taban fiyatı) tesbit eder. Ve bu hammaddeler, bir kısım devlet ve özel sektöre ait fabrikalarda işlenerek tüketime hazır hale getirilir.]

Devlet destekleme alımları, ötedenberi ülkemizde uygulanır. CHP/MSP hükümeti de aynı politikayı izlemiştir. Hattâ, bu iktidar, taban fiyatlarını yükseltirken, bu fiyatların tüketiciye yansımıyacağını, iddia etmişti. Bunun için de taban fiyatını yükseltirken, bu malları satın alıp işleyecek, ya da işleyecek olanlara satacak tüccarlara» Siz imal ettiğiniz malı eski fiyattan satacaksınız. Ben size, bu malların hammaddelerindeki taban fiyatından dolayı meydana gelen artış farkını hazineden -ki bu da işçilerin, halkın sırtından toplanan vergilerdir- vereceğim.» dedi. Ve bunu gerçekten uyguladı. Bu politikaya «Sübvansiyon politikası» denir.

Böylece, hem sermayedarlara ve hem de halka yaranmak isteyen iktidar, bir yandan devlet eliyle sermayedarlara para akıtırken, bir yandan ucuzluk olacağını iddia etmişti. Ancak bu politika sonuçta sermayedarlara yaradığı gibi, karaborsanın ortaya çıkışında da en büyük etken olmuştur.

Çünkü, bir malın değerinin yükselmesi, mutlak olarak o malın fiyatına da yansır. Bu duruma «değer fiyatı» denir. Ve o mal, piyasada bu değer fiyatı üzerinden hemen daima alıcı bulur.

Nitekim, şeker, çay, sigara, yağ vs.. gibi malların hammaddelerinin değerinin ve fiyatının yükselmesi, bu malların da değerinin yükselmesini sağlamıştır. Bu nedenle, kapitalist ekonominin temel mantığı gereği, bu malları elinde bulunduran sermayedarlar, kendilerine daha çok kâr sağlayacak fiyata satmak istemişler, satmışlardır.

İkinci nokta; ülkemizde karaborsaya düşen bu mallar, kapitalist dünya içinde de fiyat yükselmesine uğramıştır. Bu malların fiyatı, Türkiye dışında daha da yüksektir. Ve yine, kapitalist ekonominin kendi mantığı gereği, bu, sermayedarın elinde bulundurduğu malı en kârlı yere satması normaldir. İşte bu yüzden, şeker, çay, yağ, buğday vs.. gibi malların ülkemizde sıkıntısı çekilirken, bu malları elinde bulunduran sermayedarlar, dış piyasaya satmışlardır. Ayrıca ülke içinde de fiyatının yükseltilmesi için bir kısım malları stok etmişlerdir.

İşte böylece; bu malların bir yandan değerin yükselmesi, bir yandan da piyasaya yeterli miktarda sürülmemesi, karaborsacılığın alıp yürümesini getirmiştir.

Görüldüğü gibi, karaborsacılık, birkaç kötüniyetli esnafın, ya da işletmecinin yarattığı bir durum değildir. Karaborsa, kapitalist sistemin kendi varlığından doğan bir durumdur. Bu nedenledir ki, karaborsacılığın da ortadan kalkması, kapitalist sistemin ortadan kalkmasıyle kesin olarak mümkün olacaktır.

işçi davası

KARABORSA ALDI YÜRÜDÜ..

Karaborsa aldı yürüdü. Bir paket filtreli sigara artık hiçbir yerde resmi fiyatıyla satılmıyor. Üstelik el altından yeni zamlara uğruyor. Bir kilo şeker el altından 8 liraya satılıyor. Sana yağı zaten bulunmuyor. Dış ülkelerden pahalı ithal edildiği halde tüccarlara ucuz fiyatla teslim edilen tereyağı 80 liraya kadar alıcı buluyor.

Sermaye yanlısı iktidarlar karaborsayı neden önleyemiyorlar? Sonunda ne yapmak zorunda kalacaklar?

Hep bildiğimiz gibi, şeker, yağ, mısır gibi bir kısım gıda maddelerinin fiyatı dış piyasada hızla yükseldi. Bu nedenle bu malları elinde tutan büyük tüccarlar, daha fazla kâr sağlamak için dışarı kaçırıp satıyorlar. Bu durumda bu mallar, ülke içindeki talebi karşılayamıyor. İhtiyaç fazla, mal az. Sonunda bu malları stok eden sermayedarlar, el altından tutturabildiklerine satıyorlar. Ve karaborsa günlük hayatımızın bir parçası oluyor.

Ve sermaye partileri için tek yapılacak şey, bu malların fiyatını yükseltmek. İşte onlar da karaborsayı önlemek için karaborsa fiyatlarını resmi fiyat haline getirecekler. Yani yakında şekere, buğdaya, yağa tütüne zam var. Sermayedarların ekonomiye ve siyasal iktidara egemen olduğu müddetçe bu zamlardan kurtuluş yok. Tek kurtuluş yolu, tarım çiftliklerini, fabrikaları, dev ticarethaneleri 'kâr için' üretim yapan özel kişilerin (sermayedarların) elinden alıp topluma maletmektir, sosyalizmdir. Ancak bu sayede 'insanların ihtiyaçları için' üretim yapılır. Hattâ artırılır.

DARLIĞI ÇEKİLEN MALLAR SAATLERCE KUYRUKTA BEKLENEREK ALINIYOR. ANCAK, KUYRUĞUN SONUNDA BİR KİLO MAL BULABİLMEK MÜMKÜN OLMUYOR. (Zonguldak'da şeker kuyruğundan bir görüntü).

İktidarlar Devlet Kasasını Sermayedarlara Aktarıyor

SÜBVANSİYON YERİNE FİYAT AYARLAMASI İSTEYEN MERKEZ BANKASI GENEL MÜDÜRÜ GÖREVİNDEN AYRILDI.

- Sermayedarların ellerindeki malları dış ülkelere satması ülkede yokluk yarattı.
- İktidar aynı cins malları (şeker, pirinç, yağ, vs..) yabancı ülkelerden pahalı alıp ucuz fiyatla tüccarlara veriyor. Aradaki fiyat farkı Merkez Bankasından «Devlet Borcu» olarak alınıp kapatılıyor.
- Devlet fiyat farkını vermesine rağmen tüccar bu malları el altından dış piyasadan alınan fiyata satıyor.

Merkez Bankası Genel Müdürü Memduh Güpgüpoğlu, görevinden istifa etti. Güpgüpoğlu istifasına gerekçe olarak uygulanan sübvansiyon politikasını gösterdi. Bu politikanın ekonomiyi çıkmazdan kurtaramıyacağını söyleyen Merkez Bankası Genel Müdürü, sübvansiyon uygulaması yapılan gıda maddelerinin fiyatlarına zam yapılmasını önerdi.

SÜBVANSİYON POLİTİKASI NEDİR, KİMİN İŞİNE YARIYOR

Büyük tüccarlar, ellerindeki malların, özellikle gıda maddelerinin dış ülkelerde fiyatlarının yüksek olduğunu çok iyi biliyorlar. Bu nedenle bu malları ülke dışına kaçırıp satıyorlar. Bu durum karşısında ülkede bu gibi mallar, talebi (tüketim ihtiyacını) karşılayamıyor. Hükümet yabancı ülkelerden şeker, yağ, pirinç satın alıyor. Bu malları tüccara ithalat fiyatının altında bir fiyatla satmak üzere satıyor. İthalat ve tüccara satış fiyatı arasındaki fark, devlet kasasından gidiyor.

Ayrıca, iktidar, bir kısım büyük tüccara ithal belgesi veriyor. Tüccar bu belge ile yabancı ülkeden malı satın alıyor. Ama, hükümet, hangi fiyattan ithalât yapılırsa yapılsın, iç piyasadaki düşük fiyatla mal satılmasını istiyor. Aradaki farkı yine devlet kasasından tüccara veriyor.

İşte buna SÜBVANSİYON politikası denir. Görüldüğü gibi bu politika, işçilerden, ücretlilerden, halktan alınan vergiler, kâr eden iktisadi devlet teşekküllerinden elde edilen gelirler, bu politika ile sermayedarlara aktarılmaktadır.

işçi sınıfına baskılar artıyor

sendikalar işçi sınıfı hareketinin gerisinde kalıyor

- İŞVEREN SENDİKALARI, İŞÇİLERİN SENDİKAL MÜCADELESİNİ KISITLAYICI POLİSİYE TEDBİRLERİN GETİRİLMESİNİ İSTİYOR.
- İŞÇİLERİN PATRONLARA KARŞI DİRENİŞLERİ SERTLEŞİYOR VE YENİ BİÇİMLER KAZANIYOR.
- KANUNSUZ LOKAVT UYGULAMALARI VE İŞTEN ÇIKARMALAR ARTTI.

İzmir'de İşten Atılan İşçiler Açlık Grevi Yapıyor

● SENDİKAL MÜCADELE YÜRÜTTÜKLERİ İÇİN İŞTEN ATILAN 37 İŞÇİDEN 18'İ, İŞVERENİ PROTESTO ETMEK AMACIYLA «ÖLÜM ORUCUNA» BAŞLADI.

● MÜHENDİS ODALARI VE TÖB-DER İŞÇİLERİN DİRENİŞİNİ DESTEKLEDİKLERİNİ AÇIKLADILAR.

İzmir, Urla'daki Kimtaş kireç sanayiinde çalışan işçiler, üyesi bulundukları Türk-İş'e bağlı sendikadan DİSK'e bağlı sendikaya geçmek için mücadeleye bağlamışlardır. Ancak sendika hakkını kullanmaya başlayan işçilerden 37'sini işveren yasa dışı bir davranışla işten atmıştır. Bunun üzerine, işten atılan işçilerden 18'i İzmir'de Hasan Tahsin Anıtı önünde «ölüm orucu» tutarak direnişe geçmişler ve işverenin bu tutumunu protesto etmişlerdir. Açlık grevindeki işçilere, aileleri de destek olmuşlardır.

Ölüm orucunun 3. gününde, Tüm Teknik Elemanlar Derneği, Elektrik Mühendisleri Odası, Kimya Mühendisleri Odası, İnşaat Mühendisleri Odası, Makina Mühendisleri Odası ve Mimarlar Odası ortak bir bildiri yayınlayarak işçilerin direnişini desteklediklerini açıklamışlardır. Bildiride ayrıca «Bugün Kimtaş işçileri, en demokratik haklarından biri olan sendika seçme özgürlüğü için mücadele ediyorlar. Bu mücadeleyi veren işçiler açlık ve yoksulluğa itilmişlerdir. Dün Ülker işçilerine, gecekondu halkına panzerleri ile saldıranlar, Viranşehir'de köylüleri kurşunlayanlar, işçileri katledenler, demokratik toplantıları basanlar, bugün aynı zihniyetle Kimtaş işçilerini işten atmışlardır» denilmiştir.

TÖB-DER İzmir Şubesi de bir bildiri yayınlayarak Kimtaş işçilerini desteklediklerini açıklamışlardır.

İşçiler «biz yüzde yüz haklı olduğumuzu biliyoruz ve bunun için direnişe geçtik» demişlerdir.

Türk-İş Üçüncü Bölge temsilcisi ise, ölüm orucuna devam eden işçilerin DİSK'e bağlı sendikanın üyesi olduklarını, bu nedenle kendilerinin bu konuda fikir yürütemeyeceklerini ifade etmiştir.

Açlık grevine devam eden işçilerden bir kısmı, hastalandıkları için hastaneye kaldırılmışlardır.

Epengle Kumaş Fabrikasında çalışan işçilerin çocukları da babalarının işten atılmasını protesto ettiler.

Epengle İşçileri de Ölüm Orucuna Başladı

● İŞTEN ÇIKARILAN EPENGLE İŞÇİLERİ, DAHA ÖNCE DE AİLELERİYLE BİRLİKTE BİR PROTESTO YÜRÜYÜŞÜ YAPMIŞLARDI.

● İŞTEN ATILAN 95 İŞÇİDEN 10 İŞÇİNİN BAŞLATTIĞI DİRENİŞTE ŞU PANKARTLAR GÖZE ÇARPIYORDU: «BABAMI İŞTEN ATAMAZSINIZ», «HAK VERİLMEZ, ALINIR», «BİZDEN EMEK, BİZDEN TER, HAKKIMIZI PATRON YER»...

Bundan bir süre önce, İstanbul Topkapı'daki Epengle Kumaş Fabrikasında, toplu pazarlık yetkisinin sarı sendikaya verilmesi üzerine işçiler direnişe geçmiş ve işveren de 95 işçiyi işten atmıştı. İşçiler bunu protesto etmek için aileleriyle bir yürüyüş düzenlemişlerdi.

Direnişlerini sürdüren işçiler, işverenin kendilerini kanunsuz olarak işten çıkarttığını belirterek, Bölge Çalışma Müdürlüğünü de suçlamaktadırlar. Direnişe işten atılan işçilerin eşleri ve çocukları da katılmış, ve ölüm orucu tutmaya başlamışlardır.

Resimde, Beko Teknikte çalışan işçilerin, İstanbul Adliye Sarayı önünde, polis tarafından dağıtılışı görülüyor.

İstanbul'da İşçiler Adliye Sarayı Önünde Coplandı

● SENDİKALAR ARASI YETKİ UYUŞMAZLIĞI NEDENİYLE AÇILAN MAHKEMEYİ İZLEMEYE GELEN [illegible] BEKO TEKNİK İŞÇİLERİ POLİSİN SALDIRISINA UĞRADI.

● DİSK GENEL BAŞKANI KEMAL TÜRKLER, «İŞÇİLERİN BU KONUDA TEK İSTEĞİ GİZLİ OY, AÇIK SAYIMLA (REFERANDUMLA) ANLAŞMAZLIĞIN ORTADAN KALDIRILMASIDIR.» DEDİ.

Beko Teknikte çalışan işçiler, Cevher-İş Sendikasından Maden-İş Sendikasına geçince yetki uyuşmazlığı ortaya çıkmıştır. Cevher-İş Sendikasının sahte üye kayıt belgesi düzenleyerek Bölge Çalışma Müdürlüğünden yetki alması üzerine, işçiler Madenİş'e üye olduklarını söyleyerek toplu iş sözleşmesi yetkisinin Cevher-İş'e verilmesine karşı çıkmışlardır.

Bölge Çalışma Müdürlüğü uyuşmazlığı çözümleyemeyince DİSK'e bağlı Maden-İş Sendikası avukatları, işçiler arasında oylama yapılması için dava açmışlardır.

17 Ocak 1975 tarihindeki duruşmayı izlemek için, 300 kadar işçi de toplu halde adliye sarayının önüne gelmiştir. Toplu haldeki işçilerin üzerine toplum polisi saldırılarak işçiler dağıtılmış ve coplarla dövülerek yaralanmışlardır. Yaralananlar arasında kadın işçiler de vardır.

Olay üzerine bir demeç veren DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler «işçilerin bu konudaki tek isteği gizli oy, açık sayımla anlaşmazlıkların ya da tereddütlerin ortadan kaldırılmasıdır.» diyerek referandumun gerekliliğini belirtmekle yetinmiştir.

M.E.S.S. Polis Tedbirlerinin Arttırılmasını İstiyor

MESS, (Madeni Eşya Sanayicileri Sendikası) 15 günde bir yayınladığı bültenin de, işçilerin sendikal mücadelelerini konu alan «Yasa Dışı Olaylar» adlı bir yazı yayınlamıştır. Bu yazıda kendilerine bağlı Çelik Montaj A.Ş. deki sendikal olayları örnek gösterek, sendikal hareketin öncülüğünü yapan işçileri, yasa dışı olaylar yaratan kişiler olarak nitelemiş, polisin bu tür olaylarda yetersiz kaldığını, bu nedenle daha ciddi yasal ve polisiye tedbirlerin alınması gerektiğini savunmuştur.

YORUM

SENDİKALAR İŞÇİ SINIFI HAREKETİYLE BÜTÜNLEŞMELİDİR

Türkiye'de, işçi sınıfının mücadelesinde son dönemlerde bir potansiyel yükselmesi göze çarpmaktadır. İşçilerin, işveren patronlara ve mevcut sermaye düzenine karşı direnişlerinde yeni bir biçim olarak «Ölüm Orucu» ortaya çıkmıştır. Yine gösteri yürüyüşleri de son işçi olaylarındaki protesto şekillerinden biridir.

Bu işçi direnişlerinin ve protestolarının nedeni, özellikle sendika seçme özgürlüğünü kullanan işçilerin işten atılması ve üzerlerine polis gücü sürülmesidir. Görüldüğü kadarıyla, sermayedar sınıf gelişen işçi sınıfı mücadelesine en sert tedbirlerle karşı çıkmaktadır. 17 Ocak 1975 de İstanbul Adliye sarayı önünde, işçilerin üzerine polisin saldırması daha önceki saldırıların bir tekrarıdır. Patronlar ise yayın organlarında polisin yetersiz kaldığını, daha sıkı tedbirler alınmasını önermektedirler. (MESS. İşveren yayın organı. 16.12.1974)

Bütün bunlar göstermektedir ki, işçi sınıfının sendikal ve siyasi mücadelesine yönelen baskı daha da artacaktır. Sendikalar ise olaylara tarafsız gözlemci gibi bakmaktadırlar. İşçi direnişleri artmıştır, işçi hareketlerine yönelen baskı ve şiddet artmıştır; ama sendikalar işçi hareketlerine sahip çıkmamışlar, kaba kuvvet kullanan siyasi iktidarı protesta etmemişlerdir. İşçiler sendikalı oldukları halde sahipsiz kalmışlar, haklı davalarında sendika örgütlerini arkalarında görememişlerdir. Kısaca, sendikalar işçi hareketinin gerisinde kalmışlardır.

İzmir'de işten atıldıkları için ölüm orucu tutan işçiler hakkında, Türk-İş 3. Bölge Temsilcisi «Ölüm orucu tutan işçiler DİSK üyesidirler; biz bu konuda fikir yürütemeyiz» demiştir. Böylece, işçi sınıfının işten çıkarmalara karşı ortak mücadelesinin olması gereken yerde, Türk-İş'li veya DİSK'li işçi ayırımı yapılmıştır.

İşçi sınıfının, hangi sendika içinde olursa olsun sermayedar sınıfa ve onların siyasi iktidarlarına karşı yürüttükleri mücadelenin hedefi birdir. İşten atılan ya da polis dayağı yiyen işçi hangi sendikanın bünyesinde olursa olsun Kapitalist düzenin darbesini yemiştir.

— Türk-İş ve DİSK, işten çıkarmalara dur demelidir. Patronların lokavt uygulamalarının kaldırılması için birlik olmalı, ciddi mücadele vermelidir.

— İşçi sınıfı, kendisine yönelen baskı ve şiddete bütün Türkiye çapında sendikal bütünlüğünü sağlayarak karşı durabilir. Bu yüzden sendikaların birleşmesi için mücadele etmelidir.

— İşçi sınıfı, kendisinden kopmuş ve işçi sınıfı hareketinin gerisinde kalmış sendika yöneticilerini değiştirip, davasına inanmış, öncü sosyalist işçileri yönetime getirmelidir.

İŞÇİ DAVASI

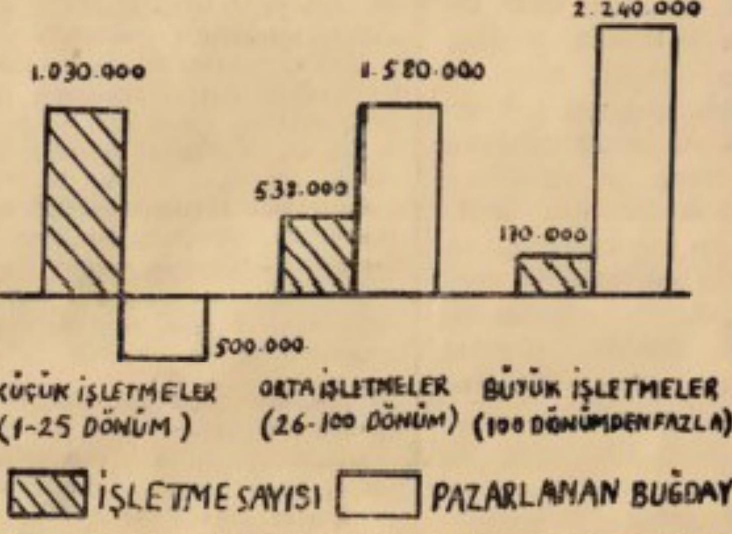
KAPİTALİZM FERMAN DİNLEMİYOR

Ekmek Pahalılaşıyor

Ecevit İktidarı "Kalkınmaya Köyden Başlama" Sloganı Altında Buğdaya 100-110 Kuruş Arasında Zam Yaptı

- **BU ZAMLAR, "REFAHI TABANA GÖTÜRME" İLKESİ İLE TABAN TABANA ZITTIR**
- **BU ZAMLAR KÜÇÜK ÜRETİCİYİ DEĞİL, BÜYÜK TOPPAK SAHİPLEPİNİ VE KAPİTALİST ÇİFTLİK İŞLETMECİLERİNİ ZENGİN ETMİŞTİR**

PAZARLANAN BUĞDAYIN İŞLETME BÜYÜKLÜĞÜNE GÖRE DAĞILIMI

TABLO I.

Türkiye'de buğday üreten çiftçilerin yüzde 59.u, 25 dekar veya daha küçük topraklar üzerinde tarımcılık yapmaktadır. Bu topraklarda üretilen buğday üretici çiftçi ailelerinin kendi tüketimlerine yetmemektedir.

İŞLETME BÜYÜKLÜĞÜ (DÖNÜM)	PAZARLANAN BUĞDAY (TON)	İŞLETME SAYISI	İŞLETME BAŞINA PAZARLANAN BUĞDAY (KİLO)
1 - 10	- 450.000	350.000	- 1.300
11 - 25	- 50.000	680.000	- 75

TABLO : II

Tablo 2'de de görüldüğü gibi, 350 bin çiftçi ailesi 10 dönüm ve daha küçük topraklar üzerinde üretim yapmaktadır. Bu ailelerin ürettikleri buğday kendilerine yetmediği için her yıl bu ailelerden her biri pazardan 1300 kilo daha buğday satın almak zorunda kalmaktadır. Yani, bizzat buğday üreten 350 bin çiftçi ailesi toplam olarak yılda 455 bin ton buğdayı kendi tüketimleri için pazardan satın almaktadırlar. Bu demektir ki buğdaya yapılan 100 kuruşluk zam, bu ailelere 455 milyon liralık ek bir külfet getirecektir.

İŞLETME BÜYÜKLÜĞÜ (DÖNÜM)	PAZARLANAN BUĞDAY (TON)	İŞLETME SAYISI	İŞLETME BAŞINA PAZARLANAN BUĞDAY (KİLO)
26-50	480.000	305.000	1.600
51-75	530.000	143.000	3.700
76-100	570.000	90.000	6.300
101-200	460.000	124.000	3.800

TABLO III

Bunun yanı sıra, buğday üretimi yapan işletmelerin yüzde 40'ı oranındaki 680 bin işletme de kendi ihtiyacını karşılayacak buğdayın biraz altında üretim yapabilmekte ve bu ailelerden her biri yılda 74 kilo buğdayı kendi ihtiyacı için pazardan satın almak zorunda kalmaktadır. Yani, bu aileler de toplam olarak yılda 50 bin ton buğdayı satın almak zorunda kalmaktadırlar. Bu durum karşısında 100 kuruşluk buğday zammı bu ailelere de 50 milyon liralık ek bir külfet getirmektedir.

İŞLETME BÜYÜKLÜĞÜ (DÖNÜM)	PAZARLANAN BUĞDAY (TON)	İŞLETME SAYISI	İŞLETME BAŞINA PAZARLANAN BUĞDAY (KİLO)
200 VE DAHA BÜYÜK	1.780.000	55.000	32.400

TABLO : IV

BUĞDAYI KİMLER SATABİLİYOR?

Üç numaralı tablodan da anlaşılacağı gibi, Türkiye'de ancak 25 dönümden büyük işletme sahipleri ürettikleri buğdayı pazarda satabilmektedirler. İşletme büyüklüğü arttıkça, işletme başına pazara çıkartılan buğday miktarı da büyümektedir

Nitekim, dört numaralı tabloda da görüldüğü gibi, 200 dönümden büyük işletmeler pazara en fazla buğday çıkarıp satabilen işletmelerdir. Bu işletmelerin sayısı ise 55 bini geçmemekte ve toplar buğday üretimi yapan işletmelerin ancak yüzde 3 ünü teşkil etmektedir.

Bu işletmeler toplam olarak 1 milyon 782 bin ton buğday satmaktadırlar. Bu hesaba göre buğdaya yapılan 100 kuruşluk zam, büyük kapitalist çiftlik sahiplerinin 1 milyar 782 milyon lira fazla kazanmalarına imkân sağlamıştır.

Ayrıca, yine ürettiği buğdayı pazara götürüp satabilen 26-200 dönüm arasındaki büyüklükte 662 bin işletme 2 milyon 40 bin ton buğdayı pazarda satarak 100 kuruşluk zam karşısında 2 milyar 40 milyon lira ek bir kazanç sağlamıştır.

Görüldüğü gibi, buğdaya yapılan zam, iddia edildiği gibi yoksul ve az topraklı köylülere bir kazanç getirmemiş; aksine onlar da şehirlerde çalışan işçiler ve ücretliler gibi yedikleri ekmeğe daha fazla para ödemek zorunda kalmışlardır. Buna karşılık pazara mal çıkarabilme imkânına sahip büyük tarım işletmeleri sermayelerine yeni milyonlar katmışlardır. Bu uygulama, 1974 yılındaki iktidarların da kimden yana olduğunu açıkça göstermiştir.

Buğday Belediyelere 225 Kuruştan Verilecek

BAŞKA ÇIKAR YOL BULAMAYAN BAKANLIKLAR ARASI EKONOMİK KURUL, BUĞDAYIN BELEDİYELER 225 KURUŞTAN SATILMASINA KARAR VERDİ.

Bakanlıklararası Ekonomik Kurul; ekmeklik buğdayın bundan böyle Belediyelere 225 kuruştan satılmasına karar vermiştir.

Bakanlıklararası Kurul'un toplantısına başkanlık eden Devlet Bakanı Zeyyat Baykara, Toprak Mahsulleri Ofisinin buğdayı çiftçiden 210 ilâ 240 kuruştan aldığını, buna karşılık Belediyelere 125 kuruştan sattığını, bu durum karşısında hazinenin 2,5 milyar lira zarara girdiğini, bu uygulamanın ayrıca el altından satışlara da yol açtığını söylemiştir.

Devlet Bakanı Zeyyat Baykara'nın bu açıklamasından sonra Bakanlıklararası Kurul, Belediyelere yapılan satış fiyatanın 125 kuruştan 225 kuruşa çıkarılmasına karar vermiştir. Kurul, bu fiyat yükselmesinin ekmek fiyatlarına da yansıyacağını, belirtmek zorunda kalmıştır. Bu durum karşısında önümüzdeki günlerde ekmek fiyatlarının yeniden yükselmesi kaçınılmaz olmuştur.

BUĞDAY, TÜCCAR VE KARABORSACILARIN ELİNDE TOPLANDI

Geçen yıl, özellikle gıda maddelerinin fiyatları hızla arttı; bu yıl da artmaya devam ediyor.

Buğdayın dış pazardaki fiyatının arttığını gören tüccarlar, piyasadan büyük miktarda buğday çekmeye başladılar. Toprak Mahsulleri Ofisi ise, daha önceki yıllarda 2,5-3 milyon ton buğdayı üreticiden satın alırken bu yıl ancak 800 bin ton buğday toplayabildi. Çünkü üreticiler, buğdaylarını Ofis'ten daha iyi fiyat veren tüccara sattılar.

Ofis, açığı kapamak için dışarıdan kilosuna 3 lira vererek buğday ithal etmek zorunda kaldı. İktidar, üç liradan aldığı buğdayı, yoksul köylüyü, şehirliyi koruma adına fırınlara 130 kuruştan satınca aradaki farkı karşılamak hazineye düştü. Yani görünüşte ucuza satılan buğday, aslında işçilerden alınan vergilerle karşılandı. Dolayısıyle Ofisin bu satışı, hem karaborsacılığın hem de buğdayı Ofisten ucuza alıp pahalıya satma oyunlarının artmasına sebep oldu.

Hazineye fazla yük olmaya başlayan bu destekleme alımlarının uzun süre devam edemiyeceği açıktır. Bu yüzden ekmek fiyatlarının yakın bir gelecekte büyük oranda zamma uğrayacağı açıktır. Nitekim Bakanlıklararası İktisadi Kurul, Belediyelere verilen ekmeklik buğdaya 100 kuruş zam yapmıştır. Ancak, buna rağmen Ofis, kilo başına 15 kuruş zarar etmekte ve bu da hazineden karşılanmaktadır. Bu nedenle buğdaya gelen zam ekmek fiyatlarının da yükselmesini getirecektir.

- Kapitalist sistem varoldukça bu durum böylece sürüp gidecektir.
- İşçiden, yoksul köylüden yana olduğunu iddia eden iktidarlar, bu kapitalist işleyiş içinde çıkmaza düşmeye mecburdur.
- Buğday zammının, fiyatların düşük kalması halinde, kapitalsit çiftçilerin üretimi düşürmeleri endişesinden doğduğunu düşünenler olabilir. Ancak, bu zamlar, siyasi iktidarın, çiftlik sahiplerinin desteğini alma politikasının sonucudur.

BUĞDAY FİYATLARININ ARTIŞI EN ÇOK İŞÇİ SINIFINI ETKİLİYECEKTİR

Türkiye'de dört kişilik bir işçi ailesi, ihtiyacı olan kalorinin ortalama olarak yüzde 13' ünü ekmekten alır.

Örneğin; bir erkek işçi günde en az 3200 kalori almalıdır. Bu kalorinin çeşitli besinlerden dengeli olarak alınması da şarttır. Fakat işçiler, asgari beslenme için gerekli olan et, süt, meyva gibi besinleri alamadıklarından, bu orandan daha fazla ekmek tüketirler. Bu yüzden buğday fiyatlarına karşı işçiler son derece duyarlıdırlar.

Şehir nüfusu hızla çoğalmaktadır. Bu nüfusta işçilerin yeri oldukça büyüktür. İşçilerle birlikte diğer dar gelirli ailelerin bütçesinde de ekmek, un gibi harcamalar yüksek oranlara ulaşmaktadır. Tahıl fiyatlarına yapılan zam bu ailelerin geçim sıkıntısını büyük ölçüde arttırmaktadır. Yalnız ekmek açısından değil, zincirleme olayının da etkisiyle genel geçinme endekslerinde yükselme olmaktadır.

- **İŞÇİLERDEN YANA OLMAK LAFLA OLMAZ!**
- **BİR TARAFTAN ONLARIN GÜNLÜK İHTİYAÇLARINA ZAM YAPARAK BÜYÜK TOPRAK SAHİPLERİNİN LEHİNE DAVRAN, ÖBÜR TARAFTAN İŞÇİLERDEN YANA ÇIK! BÖYLE ŞEY OLMAZ!**

BÜYÜK KAPİTALİST ÇİFTLİKLER DEVLETLEŞTİRİLMELİDİR

İŞÇİ MEKTUPLARI

İŞÇİLER KENDİ GAZETELERİNE SAHİP ÇIKMALIDIRLAR

İşçi sınıfı, işyerlerindeki mücadele alanında her gün sayıları pek çok olan hasta-yaralı ve iş kazaları sonucu meydana gelen ölüler verirken, haber gazeteleri denilen büyük gazete sütunlarında, her gün trafik kazalarına geniş şekilde yer verilir de, KAPİTALİST İŞLETMECİLİĞİN bir tezahürü olarak durmadan meydana gelen iş kazalarına ve geride kalan ailesinin hiçbir sosyal güvencesi olmadan nasıl yaşamak zorunda kaldığına dair tek bir haber, tek bir fotoğraf yayınlamazlar.

Yukarıda bahsettiğimiz nitelikte haber gazetelerinden biri olan 21 Ocak 1975 tarihli Hürriyet gazetesinde de yine şöyle bir haber çıktı.

«BİR SÖMESTRİN YORGUNLUĞUNU GENÇLER ULUDAĞ'DA SABAHLARA KADAR EĞLENEREK ÇIKARIYORLAR.» Koca bir manşet ve 4 fotoğraf. Bu resimlere bakıldığında eğlenenlerin, işçi çocukları olmadığı görülür. Burada eğlenenler Hürriyet gazetesinin temsil ettiği burjuvazinin çocuklarıdır.

Öyleyse gazetede neden bütün öğrenciler sömestirde burjuva çocuklarının eğlendikleri gibi gösterilmek istenir. Çünkü; büyük haber gazeteleri de burjuvaların gazetesidir. Işçiler kendi gazetelerine ne [illegible] zaman sahip çıkarlarsa ancak o zaman doğru haber ve yorumları izlerler. Sorunların cevabını işçi sınıfına inanmış insanların ve kendilerinin çıkardığı gazetelerde bulacaklardır.

Demir-Çelik İşçisi

ERDEMİR'DE SÖZLEŞME YAKLAŞTI, STOKLAR ARTIYOR

Hükümet demir ve çelik mamullerinin ithalini serbest bırakmıştır. Dünya fiyatları, Türkiye fiyatlarından düşüktür. Bu sebeple, ithalât artmıştır. Türkiye piyasasına hem ucuz, hem de fazla miktarda mamul madde girmiştir. Bu durum Erdemir'in satışını etkilemiştir. Stoklar artmıştır. Stok artması yüzünden üretim yavaşlamıştır. ayrıca stokların artması, Erdemir işçilerinin, önümüzdeki toplu sözleşmede işverene karşı vereceği mücadeleyi zorlaştıracaktır. İşveren, stoklarına güvenerek, işçi direnişini kırmak istiyecektir. Bir kısım sendikacılarda aynı gerekçe ile işçilerin mücadelesini yumuşatmağa çalışacaklardır. Biz Erdemir işçileri olarak bütün bunlara karşı uyanık olmak zorundayız.

Erdemir işçisi

DUR DEME ZAMANI

Emekçi, bundan böyle, artık-değerini kompradora (sömürene) yedirmemek bilincine ermiştir. Onun için karşısında kimseyi görmek istemez. Yeni bir üretim biçiminin koşulları sayesinde anlamıştır.

Çünkü emekçi, sömürünün gelişmesiyle birlikte, yalnız sayıca büyümekle kalmamış, daha büyük kitleler halinde yoğunlaşmış, gücü günden güne büyümüştür. Buna paralel olarak da kendi gücünün bilincine varmıştır. Bilinçlenmenin teknik anlamı, üretim aracı ya da ürünlerden faydalanabilmek, bunlara sahip olmak, hukuki iktidar ile, bu üretim araçları ya da ürünlerden yaptığının tam bir bilincine sahip olarak gerçekten yararlanabilmek yeteneğinin birleşmesi halidir.

Bugün uluslar, varlıklarını sürdürüyorlarsa savaşçı olduklarından mı ayaktalar? Kim böyle saçma birşeyi söylemeye cesaret edebilir? Yarının galipleri, hasımlarını cenk alanında değil, iktisat alanında yenenler, emeği örgütlemesini, halkına daha çok sosyal adalet ve mutluluk getirmesini bilenlerdir.

Biz emekçiler, özgürlük savaşımızı, E. Zola'nın dediği gibi gerçeklere sığınarak yapacağız.

Gerçekten özgürlük, kul sahipliğine ulaşmak değil, kula kul olmayı ortadan kaldırmaktır. Kapitalist için özgürlük sömürmekse, biz emekçiler için özgürlük sömürülmemektir.

Bizdeki burjuvazi, Avrupa burjuvazisine nisbetle daha çabuk yok olmaya mahkûmdur. Çünkü, Avrupalı komprador, sermayesini, iki yüz sene önceki sömürgecilikleri sayesinde çok genişletmiştir?. Bizdeki kompradorların ellerinde bu kadar geniş sermaye yoktur. Onun içindir ki, Batılı burjuva, emekçiye çok büyük tavizler vererek şimdilik susturabilir. Ama bizim burjuvazi ne yapacaktır? Elbetteki en iğrenç planlarını kuracaktır. Bu planları neler olabilir? Birincisi, burjuva toplumu ya Amerika ile el ele verip, uyanış içindeki emekçiyi susturmak için elindeki güçleri (faşistleri) kullanacak. Yani, ya despotluk yapacak, ya da, Türkiye'den kaçacaktır. Zaten bizdeki burjuvazi artık emekçiyi despotlukla susturamayacağının en kanıtlı belgelerini son olaylarda anlamıştır. Onlar için tek kurtuluş yolu sucukçu kardeşler Apikoğulları örneğinde de gördüğümüz gibi emekçinin sırtından kazandıkları paralar ile birlikte kaçmaya çalışmaktır.

Fakat biz emekçiler artık herşeyi anlıyoruz ve görüyoruz. Artık bu gidişe DUR demenin zamanının geldiğine inanıyoruz. Ve nasıl durdurulacağını da biliyoruz.

C.H.P. DESTEKLENMELİDİR

Değerli arkadaşlar, İstanbul'a kadar gelen «İşçi Davası» adlı gazetenizi sevinerek okuduk. Yurt ve dünya gerçeklerinden, işçilerin bugünkü örgütsel sorunlarından kopuk olan buradaki bazı sol çevrelere anlatamadığımız veya anlamak istemedikleri gerçekleri dile getirmeniz bizim için görüşlerimizin doğru yönde olduğunu kanıtladığından ve gene ayrıca gerçekten işçi sınıfına inanan ve ona dayananların teoride ve pratikte realiteden pek ayrılmadığını (havalarda uçmadığını) gösterdiğinden gazete sorumlularını ve kadrosunu yürekten kutlarım. İşçiyi babasının fabrikasında uzaktan gören, bunalımlarından ne türlü kurtulacağını bilemeyen bazı tipler, işçi sınıfı adına hâkim sınıflara savaş ilân etmekte, en aşırı uçtan işçinin gerçek temsilcisinin kendisi olduğunu tekrarlamaktadırlar. Sosyalizmin büyük ustalarının sözlerini papağan gibi tekrarlamaktadırlar. Lenin'in «bir teoriyi berbat etmenin -yozlaştırmanın- en bariz şekillerinden biri, onu toyca -alışılmış, söylenmiş- sözlerle savunmaya -kabul edilmesine- çalışmaktır.» demesine rağmen. Ve gene «devrimciler, daima gerçeklerden hareket ederler» demesine rağmen bugünkü realitede olanları göremeden; içte örgütsüzlüğü ve dağınıklığı anti-demokratik kanunları dışta Co-Existance ve Detent politikalarının yürürlükte olduğuna aldırmadan, tam işçi deyimiyle «zart zurt» etmektedirler. 4 milyona varan işçi sınıfımızın henüz iki milyonunun sendikalı, bunun çoğunluğunun sarı nitelikte sendikalarda dahi örgütlenmesinin engellendiği Türkiye'de Ecevit'e işbirlikçi, sağcı, ümmetçilerin Milliyetçi-Antimilli veya milliyetsiz-cephe kurdukları Türkiye'de bir de bu solcu geçinen şartlatanlar Ecevit sermaye ile bütünleşiyor; diye saldırmakta ve bilinçli veya bilinçsiz işbirlikçilerin ekmeğine yağ sürülmektedir. Bütünleşemediğinin kanıtı ise sağ cephedir. Ve onu yıpratmak için ellerinden geleni yapmaktadırlar. Gerçekten Marksist ve işçi sınıfının çıkarlarını düşünenler bugünkü şartlarda izafi ilerici tutumundan dolayı onu desteklerler. Nasıl ki tarihten burjuva ilericilerini eleştirmek, kıyasıya eleştirmek hakkımız ise, bu gibi durumlarda gericilerin gene Ecevit'in deyimiyle «parlamentonun 10 yıl gerisinde olanların» saldırısına karşılık onu korumak savunmak görevimizdir. Bu durumu kabul etmeyenler işçi sınıfına ihanet ve en parlak kelâmlarla sözde karşı oldukları emperyalizme ve onun yerli işbirlikçilerine hizmet etmektedirler. Bu sol gevezelerin zırıltıları işçi sınıfının sesi duyulmayınca kesilmez.

Emeğimizin ve ülke sorunlarının bilincinde olduğumuz gibi devrimciliğin ve gerçek aydınların tarihi misyonunun da bilincindeyiz.

Gerçek aydınların yolunu açalım!

Somut hedef ve somut program içinde birlik!

Legal alanda legal ve seçkin şahsiyetler önderliğinde parti!

Gerçek işçi sınıfı partisi!

Partimiz kurulsa bile CHP ile sağa karşı cephe ve Ecevit' in (seçime girmeksizin) desteklenmesi!

Burjuva demokratik merhale için:

Devrimci sosyal demokrat çizgide legal mücadele!

Bugünkü tarihi şartlarda işçi sınıfının ve gerçek Marxsistlerin en tutarlı tavrı budur, bu olmalıdır!

İstanbul'dan işçi
Süleyman Mızrak

GAZETENE SAHİP OL

İŞÇİLER

İşçiler ve işçilerin davasına kendini adamış aydınlar bir araya gelerek bu gazeteyi çıkarmaya başladılar. Gördüğünüz gibi bu gazete sizin gazetenizdir. Sizin davalarınızı, meselelerinizi, yazmaktadır. Ona inanıyorsanız, yaşaması için çalışmalısınız. Bu nasıl olacaktır?

Bir gazete her şeyden önce yazı ve haber demektir. Hepiniz bulunduğunuz iş yerlerine ait haberleri ve kendiniz için önemli gördüğünüz konuları gazeteye bildirin.

Sonra bir gazete para demektir. Para nereden gelecektir. Birincisi abonelerinden, ikincisi bayilerdeki satışından. Gazeteye inanan, onu sürekli okumak istiyen bütün okuyucular gazeteye abone olmalı, arkadaşlarını da abone etmelidir. Ayrıca bulundukları yerde gazetenin okunması, satılması için çalışmalıdır.

Arkadaşlar,

Bizler kendi imkân ve gayretlerimizle bu sayıya kadar gazeteyi çıkardık. Bir kaç sayı daha çıkarırız. Gazetenizi size tanıtmış olduk. Bundan sonrası size kalmış. Haber ve yazılarınızla gazeteyi zenginleştirin. Abone ve satışlarla ona destek olun. Bunlar yapılmazsa gazetemiz yaşamaz. Bunu böyle bilelim ve hep birlikte gazetemize sahip çıkalım.

İŞÇİ DAVASI

İŞÇİ DAVASI / Zonguldak işçilerinin haftalık ekonomi ve politika gazetesi / Sahibi : Yıldırım Eryılmaz / Sorumlu Müdür : Orhan Zor / Yönetim Yeri : Nizam Cad. Birlik İş Hanı Kat: 3, No: 311 ZONGULDAK / Yazışma adresi : P.K. 68 — Zonguldak. Tel: 3886
Abone : Altı aylık 25 lira, yıllık 50 liradır.
Basıldığı Yer : Çark Matbaası - Ankara
Baskı Tarihi : 28.1.1975

MEKTUPLAR NE DİYOR

Mektuplardan anlaşılıyor ki, artık, sermayedarların, işçileri aldatmak, onlardan gerçekleri gizlemek için çevirdikleri türlü dolaplara rağmen, işçiler gerçekleri görüyorlar ve öğrenmek istiyorlar.

Mektuplar önemli gerçekleri dile getirmekle beraber, bazı yanlışlık ve noksanlıkları içlerinde taşımaktadırlar. Gazetemiz imkân nisbetinde önemli gördüğü yanlışlık ve konular üzerinde duracaktır. Örneğin İstanbul'dan yazan Süleyman Mızrak arkadaşla bazı noktalarda farklı düşündüğümüz görülmektedir.

Süleyman arkadaş gibi bazı işçiler ve kendilerini sosyalist zanneden bazı aydınlar, sağ partilere karşı demokratik sol bir partinin desteklenmesi gerektiğini, böyle yapılmadığı takdirde, kapitalistlerin ekmeğine yağ sürülmüş olacağını ileri sürmektedirler. Demokratik sol bir partinin iktidara gelmesiyle, demokratik hakların gelişeceğini ve bu sayede işçi sınıfının kendi mücadelesini yürütmek için daha elverişli bir durum kazanacağını düşünmektedirler. Bu düşüncelerden kalkarak, demokratik sol hareketi eleştirmenin burjuva sınıfına hizmet anlamına geleceğini iddia etmektedirler. Burada üzerinde durulması gereken üç nokta vardır:

Birincisi: Çağımızda, burjuva sınıfı sömürüsünü sürdürmek için kendine yeni politikalar ve partiler bulmuştur. Sosyal Demokrat veya «demokratik sol» adı altındaki bu partiler, sermayenin sömürüsüne karşı olmayan, sadece kapitalizmin aksaklıklarını düzelterek, onun daha uzun süre yaşamasını amaçlayan partilerdir. Bu hareketin işçi sınıfının temel çıkarlarına hizmet etmediği açıktır.

Şu halde, bu hareketi eleştirmek burjuva sınıfına hizmet değildir. Tam tersine sosyal demokrat hareketi eleştirmemek burjuva sınıfına hizmettir. Arkadaşımızın mektubunda belirttiği gibi «tarihen burjuva ilericilerini eleştirmek, kıyasıya eleştirmek hakkımızdır» ve görevimizdir.

Kısa iktidar döneminde, «demokratik sol»un, demokrasiden ve özgürlükten ne anladığı çok iyi anlaşılmıştır. Kaldı ki, işçi sınıfına demokratik hakları ,işçi sınıfının bu hakları kazanma yolunda yaptığı ve yapacağı mücadele ile sağlanır. Sermaye yanlısı bir partiden demokrasiyi genişletmesini beklemek, ona el açmakla, demokratik haklar genişletilemez. Bunu tarih göstermiştir ve daha da gösterecektir.

İkinci olarak şunu çok iyi bilmeliyiz: CHP dışındaki partilerin bir SAĞ CEPHE KURAMAYIŞI, SERMAYENİN BAŞARISIZLIĞI DEĞİL BAŞARISIDIR. Bugün, Türkiye'de tekelci büyük sermaye, çağın gerisinde kalmış, «liberal kapitalist» programa sahip olanları değil, kapitalist gelişmeye ve tekelleşmeye yeni ufuklar açan CHP yönetimini tercih etmektedir. Sermaye gazetelerinin yazılarından, büyük sermayedarların ve onların örgütlerinin beyanatlarından bunu açıkça anlamak mümkündür.

Bilinmesi gereken üçüncü ve çok önemli bir nokta ise şudur: Bir ülkede işçi sınıfı hareketi ne kadar yeni ise, onun bağımsızlığını sağlama mücadelesi o derece önem taşır. Yani işçi sınıfının birinci meselesi, burjuva sınıfına ve kapitalizme karşı bağımsızlığını kazanmak, kendi gerçek bilimi olan sosyalist düşünce ile birleşmekiir.

Yakın vadeli çıkarları göz önüne alarak, «başkaları demokrasiyi sağlasın, sonra biz güvenlik içinde işçi sınıfının sosyalist mücadelesine katılalım» demek, korkakça değilse yanlış bir politikadır.

Bizler önce kendi bağımsız mücadelemizi düşünmek zorundayız. Bu mücadelemizi yürütecek kendi öz partimizi kurmak, yaratmak zorundayız. Ancak o zaman burjuva ilericileri ile ittifak söz konusu olabilir. Bugünden, burjuva ilericiliğini desteklemek, bize bağımsızlığımızı kayıp ettirir. Bizi burjuvazinin kuyruğuna takar. Bu gerçek, böylece bilinmelidir.

işçi davası